

פרשת השבוע על פי ה"ש ממשוואל"

פרק ש בת בהר

ה' ג' תרנ"ה

להבין עניין רעווא דרעזון שהוא רצון שברצון.
דנהנה נאמר בקידוש קדשו במצוותן
ורצאה בנו, דישראל אף שהם משוקעים בששת
ימי המעשה בל"ט מלאכות כשמגיע יום
השבת הם ג"כ נראים להשי"ת. אף שהם
איןם ראויים לבך, וזה הוא מצד חסד השהי"ת.
והנה בכתביו האר"י זיל' דומין השבת נמשך
ל"א שעוטות מהחותם יום הששי עד שעה אחת
במוצ"ש [נמה שחושב האר"י התחלת השבת
מצד חסיד א"ר הוחזר, זיל' שהוא או"ר הוחזר
מחוץ יום הששי, זיל' מה שחו"ש] מלהמתה
משבת כמו האיר המורה שהוא צימוח
החמה כמ"ש ריש"י יומא (כ"ח:); קודם וויחת
השמש. וזה הפ"י אצל מה שאמריהם בשם"ע
מצמייה קרנן ישועה, קרנן מלשון (שמות ל"ד)
קרנן או"ר פניו, דהינו שעוד קודם הייעשה
מצמייה או"ר הוחזר כמ"ש בירושלמי (ברכות
פ"א ה"א) כאשר ראה שהאייר המורה אמר בר
היא גואלתן של ישראל בתחילתה קיימה
קיימתן והוא שם אל שהוא שם החסד כמ"ש
(טהילים נ"ב) חסיד אל כל היום בוגודע, והיינו
stashilat ha'aretz hashabat ha'retsun li'srael ba
מצד החסיד אף שאינם ראויים לו:

כ"י לי בנ"י עבדים וגוי אני ה' אלקיכם. יש
ליקח מוה התערורות רביה עד היכן
 מגיעה אהבת הש"ית לעמו ישראל. אף שנember
 לנבריו ויצא מכלל ישראל ונעשה שם של ע"ג.
 ואעפ"כ עדין חביבותי גבן והשי"ת מיתח
 שמו פעילו, וכל המשעבדן מלמטה כו'. ז"ש
 בכל הפרשה שם ישראל ולא שם יעקב, דיעקב
 מורה מלשון עקיבא וערומותיו אמרם זיל'
(ברכות י"ז) ערום ביראה ולעומוד בחומה
 בצורה נגד כל המצרים והמניגות ולבוד
 הש"ית. ואח"כ בא שם ישראל כמאח"כ
(בראשית ל"ב) כי שרת וגו', מחתמת שבא
 אח"כ למלعلا הגדולה אשר שם מקור
 מהצחים של נשמות ישראלי, וזהו הנקדודה
 הפנימית שאיננה יכולה להתגונם, ומצד זה אף
 הנמכר לנכרי שהשפיל א"ע עד שאלות החתיי
 עוד לא אבדה תקתו. זיל' שם ש' או"כ לא
 תעשו לכם אלילים וגוי' התא עניין הבתחה
 כענין שכח הרמב"ן זיל' (פ' נצבים) בפרש
 התשובה י"ש. ובזה ש לפריש כוונת המשנה
 (אבות פ"ג) הסתכל בשלשה דברים וגוי' שהוא
 לא כוארה כפל לשון הש"י זיל' דע מאין באט
 מטפה סרוותה. אבל זיל' הפירוש שהנתנא אמר
 שני דברים, ראשון מצד נשמתו שמחבבה
 מקור גביה מאיד מאיד וזהו כוונתו מאין
 באט. וידוע תיבת אין שromo על שלש
 הראשונות,ylan אתה הולך, היינו שעתר
 לאשתחבא בגופא דמלך ולפנוי מי וגוי' היינו
 למעלת ממי שמי הוא בינה, והשני מצד הגור
 מאין באט מטפה סרוותה וגוי. והבן כ"ז:

ה' ג' תרנ"ה זיל' איזה גזע, זיל' איזה גזע

ה' ג' זיל'

קיצור הדברים ששמייה היא ממתה מעלה
שהאדם משתוקק למתה שנפתחו אורות

זיל' הוא מעלה למתה שנפתחו אורות
 והשגות עליונות. ולויה נאמר שילות עבדים
 בשוחזה"ק (ק"ח) שהוא עניין שמייה
 כתוב בלשון שליחות, ובשנה השביעית תשלחנו
 חפשי מעמד, וכל ההפטרה נאמרה הכל בלשון
 שליחות, ובוביל נאמר בלשון יציאה ולא בלשון
 שליחות כלל, כי באשר שמייה היא מצד האדם
 המוצה היא מפאת המשלה, כי מצד העבד בלבד
 אין כאן יציאה, וכל לשון יציאה שנכתב בעבד
 עברית הוא מפאת המשלה שעכש שלהות
 המשלה הרי הוא יוצא, אבל ביובל היציאה
 אינה מפאת המשלה כלל רק מפאת העבד
 בעצמו בלבד שכasher נפתחו אורות והשגות
 עלינוות מועלם החירות נעשה העבד בן חוריין
 מצד עצמו ולא מפאת המשלה. ועפ"ז יובן
 הטעם מה שנזכר לנכרי אינו יוצא בשש
 שמאחר שהיציאה היא מפאת המשלה. וזה לא
 שייך בנכרי רק לישראל כנ"ל ממעלת נס"י.
 אבל זיל' שהוא מפאת העבד בעצמו ע"כ
 נאמר לנכרי נמי יוצא להירות. ויש לדקדק
 בכתוב שכל מצוות הענקת ע"ע נאמרה רק
 ביזוא בשש והוא בזבון נלמד מרובי המקרא.
 ולפי האמור יובן שמאור שיציאת השם
 מפאת הרב שיכת אצלו בזאת הענקה
 ושם"ת בורה וויצא בגערון ספר אין מענקיין
 לו מושם שאין שילוחו מעמק, וע"כ יוצא
 ביובל צרך ריבוי, ומושם דיוובל הוא החריות
 הבאה לעבד מלמעלה:

שנת תרע"א

ענין שמייה זיל' ובזה ש' ב' ההין
 שבשם הו' ב'ה, שמייה היא כנסת
 ישראל זיל' הוא בינה. דהה צורת כנסת
 להוות שמותקה המיד לדדק למלعلا
 וכמאח"כ (שה"ש ח') מי זאת עולה מן המדבר
 מתפרקת על דורה וגו' רשבפי רשבפי אש
 שלhabbiti, ומחתמת אהבת הש"י כל אהבת זילתו
 כאן ואפס ואינה חופסת מקום כל. וזהו
 ושבתה הארץ שבת לה, שהעלול פונה
 לעילתו, ובטלון מעבודות הקרקע שזו היתה
 כל מחייתם. ומטעם זה נמי משפטת כספים
 מלשון (בראשית ל"א) נכסף נכספת נבаш
 הכסף הוא שורש כל האהבות ומטבל הכל כדי
 להרוויה בסוף, הרוי כי בזה מונחת תאوت אדם
 הרל כאפס ותויה נחשב, והנה וזהו התפעלות
 ביזוחה, כי לעונת אהבתה ד' בתהלהות
 השגות השכל והמוח, והמוח בטבעו קר, אבל
 כשהוא מאיר הוא מהפך את כל הטע וஹמות
 זיל' שלב להמשך אחריו פעולות שליחות, וממליא
 בטל מעבודות קרקע בורי רגש ובלוי התפעלות.
 ושמייה היא מבתי בראוי זיל' רגש ובלוי
 גואז. ובאשר זיל' הוא בורי רגש ובלוי
 התהלהות ע"כ איןו משפטת כספים. וענין מהר"ל
 כי בכל מדך שהוא בכל מנונך הוא השכל,
 וע"כ אינו מתבטל מחתמת הארץ השכל: